

AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ V PRAZE
HUDEBNÍ A TANEČNÍ FAKULTA

Studijní program: Hudební umění

Studijní obor: VARHANY

POSUDEK OPONENTA

k bakalářské práci **Michaely Beránkové**

Bakalářská práce Michaely Beránkové s názvem **Varhaník Václav Rabas** je v každém případě velmi přínosná nejen pro informativní hodnotu, jakou nám přináší ohledně významného českého varhanního interpreta, ale i pro mapování širšího rámce naší nedávné historie, která vykazuje v oblasti varhan a varhanního umění dosud řadu bílých míst. Mezi uvedenou literaturou, ze které autorka čerpala, najdeme i taktéž bakalářskou práci I. Michalovičové Osobnost Jiřího Reinbergera a jeho přínos českému varhannímu umění. Nemohu nepoznamenat, že i další osobnosti poválečné generace by zasloužily pozornosti našich bakalářů a magistrů, za všechny mohu jmenovat např. Jiřího Ropka, který se věnoval aktivně i hudební kompozici. Stejně tak děravou je i oblast nedávné organologické historie, zejména ve vztahu k zacházení s historickými nástroji. Vzhledem k tomu, že Václav Rabas byl takto zpracován našimi studenty už nejméně potřetí (přičemž jednu z oněch prací autorka cituje, totiž Danielu Kosinovou, která ale téma zpracovala už při absolutoriu Pardubické konzervatoře), věřím, že se dočkáme i dalších témat. Je pravdou, že na autorku oné další mnou míněné práce si nemohu vzpomenout, až jsem před pár lety práci oponoval. Ale asi by se dala dohledat. Naopak si vzpomínám na některé autentické citáty Václava Rabase z oné práce. Několikrát se v práci Michaely Beránkové objeví jméno protagonisty ve slovním spojení kontroverzní osobnost. Může být lákavé, pokoušet se o uchopení tématu právě kvůli oné kontroverznosti. Na jedné straně musím konstatovat, že rozsah bakalářské práce je nutně omezen, ani stylem ovšem nemůže taková práce dosáhnout kvalitativních výšin monografií, jaké dosáhla nedávno třeba kniha o Josefu Tisovi. Na druhé straně je třeba zdůraznit, že Beránkové práce překonává jiné bakalářské práce psané na naší fakultě věcným přístupem, vyváženým obsahem a zejména brilantní stylistikou a jazykovou hladkostí. Dobře se čte a je tedy na místě ji každému jen a jen doporučit. Některá svědectví, např. prof. Jana Hory, jsou nesmírně cenná. Jiná bohužel působí, jakoby se jejich autoři v něčem sami brzdili. To ovšem není autorčina chyba. Jde spíše asi o to, že některé věci se tak jako tak mají do „Černušáka“ dostat až dlouho po smrti aktérů, což tak nějak každý z nás nejen tušíme, ale i volky nevolky akceptujeme.

Navrhuji hodnocení A.

10.6.2021

prof. Jaroslav Tůma